

FRAGILE: Stopy návratu

Karolína Vdovcová

Mám chuť se utopit v melancholii příběhu, na který se dívám. Voda se zobrazuje jako zaplnění prostoru, možnost zániku, nestability. Kontrast modré barvy vůči úhlové animaci mě ponořuje do vlastních nezpracovaných traumat a pocitu viny.

O pár kroků dál se objevuje motiv loď naděje. Je pohybem paměti – neustálým unášením opakující se historie do hlubin mizících v nedohlednu. Mám sobecké nutkání se s lodí ztotožňovat. Loď jakožto nositel paměti – vzpomíná někdy na chvíli, kdy poprvé vyplula? Na první opuštění známého pobřeží? Na okamžik, kdy se odřela o ostré kameny? To vše se na lodi podepisuje – tiše, ale přece jen – stejně tak jako se na lidech podepisují emoční záležitosti.

Musím se vrátit do filmové instalace.

Bloudím prostorem výstavy, pohybuji se intuitivně – jako paměť. Převládá ve mně nostalgie, vyplavují na povrch časy, které se nedají změnit, které jsou pryč. Opět mě zastaví ta modrá. Ta modrá, která bývá spojována s lehkostí a transcendencí. U Yvese Kleina se jeho patentovaná modř stává až duchovním prostorem; tady však působí opačně. Místo odlehčení cítím tíhu a v místnosti ponurých šedivých animací mám pocit, že se nemohu nadechnout.

Po osobním vnoření do modré barvy, jakožto média vzpomínek, přicházím do prvního patra. Hned od prvního nádechu se vnáším do autentické instalace autora ateliéru. Vnímám nekontrolované červené čáry všude po stěnách, ve visících skicácích plných slov i ve filmu. Na bedně cestující až z Afriky stojí červený výrazný název FRAGILE (křehké). Jako by mě to chtělo upozornit na to, že křehkost je to téma – jakási metafora k návratu mého křehkého já. Jsou červené čáry stopami těchto návratů?

Červená v tomto prostoru tančí. Tančí nekonečné kruhy intuitivního chození autora po ateliéru během procesu myšlení, dumání, nervózního přešlapování – vyjadřují emoce. Připomínají mi mé vlastní kroužení v myšlenkách. Snažím se stále zorientovat ve svých pocitech.

Po shlédnutí celé výstavy se v mých očích stále reflektuje ten nápis FRAGILE, který mě opravdu něčím rozhodil. Vrací se ke mně stejně jako modrá z filmové instalace. Takže se k němu opět vracím a přemýšlím. V důsledku mého přemýšlení si bednu s nápisem fotím a zaznamenávám do mé digitální paměti. Fotografie bedny FRAGILE nezaznamenává tu bednu, ale svůj návrat k ní. Potřebuji důkaz, že mě opravdu něčím zasáhla.

Nejsou všechny tyto obrazy jen stopami paměti v pohybu a návratu?